

Revista Catalana de Musicologia, núm. IX (2016), p. 153-173
ISSN (ed. impresa): 1578-5297 / ISSN (ed. electrònica): 2013-3960
DOI: 10.2436/20.1003.01.45 / <http://revistes.iec.cat/index.php/RCMus>

PAU LLINÀS I LA VIDA A SANTA MARIA DEL PI (1711-1749): BIOGRAFIA I INVENTARI

CARLES BADAL

Societat Catalana de Musicologia

RESUM

Entendre les nostres maneres de fer musicals passa necessàriament per l'estudi dels compositors consolidats en l'àmbit historiogràfic, però les menudeses i els matisos de la música catalana vénen també definits pels petits noms i la tramesa directa de coneixements entre mestres i deixebles. La intenció d'aquest estudi és inventariar l'obra de Pau Llinàs coneguda fins al moment, realitzant una cerca exhaustiva pels fons coneguts i catàlegs actualment disponibles. Aquesta tasca necessària vol donar certa visibilitat a un modest compositor que formava part d'un entramat professional d'abast nacional, i intentar definir el personatge recollint les dades publicades fins ara i, sobretot, ampliant-les. Per fer això, l'article realitza, primer, un esbós del panorama musical religiós de la ciutat i aprofundeix, a continuació, en la vida eclesiàstica del compositor. Aquest recorregut es realitza, fonamentalment, a partir de l'estudi de la documentació que es pot trobar a l'Arxiu Parroquial de Santa Maria del Pi de Barcelona, on Llinàs exercí com a mestre titular durant trenta-set anys.

PARAULES CLAU: Pau Llinàs, mestre de capella, barroc català, música litúrgica, Santa Maria del Pi, Barcelona.

PAU LLINÀS AND LIFE AT THE CHURCH OF SANTA MARIA DEL PI (1711-1749): BIOGRAPHY AND INVENTORY

ABSTRACT

A knowledge of the Catalan ways of making music necessarily calls for a knowledge of the historiographically consolidated composers. However, the small details and nuances of Catalan music are also defined by minor figures and by the direct transmission of knowledge between masters and disciples. This study inventories the work of Pau Llinàs known to date, based on an exhaustive search through known sources and currently available catalogues. This necessary task is aimed to lend a certain prominence to a modest composer who formed part of a professional network of national scope. We seek to define

this figure, compiling the data published up to now, and above all to increase our biographical knowledge of this figure. Accordingly, this paper begins with a sketch of the religious music panorama in Barcelona, subsequently going into greater detail on the composer's ecclesiastical life. This overview is mainly based on a study of the documentation to be found at the parish archive of the church of Santa Maria del Pi in Barcelona, where Llinàs was the chapel master for 37 years.

KEYWORDS: Pau Llinàs, chapel master, Catalan Baroque, liturgical music, Santa Maria del Pi, Barcelona.

LES CAPELLES MUSICALS DE BARCELONA

A la Barcelona del segle XVIII es podien trobar cinc importants centres productors de música. Cinc capelles musicals de diferents característiques que musicaven oficialment la ciutat en els seus diversos actes. La més important de totes cinc, tant per dimensions com per responsabilitats, era la capella de la catedral. Aquesta capella era l'encarregada de posar música en la majoria d'actes oficials, dins i fora del centre. Les capelles de Santa Maria del Mar, Santa Maria del Pi i el Palau de la Comtessa eren de característiques similars i es trobaven d'alguna manera subordinades a la seu. Coneguts són els plets que durant anys mantingué la catedral amb la resta de capelles per mantenir la seva preeminència que, tot i ser oficial, no sempre fou respectada. Concretament el 1689, la capella de la seu perdé el plet que inicià el declivi d'aquesta subordinació oficial.¹

La cinquena de les capelles musicals de la ciutat, la de Sant Just i Sant Pastor, era la més petita de totes les esmentades. Tot i la seva antiguitat —la primera estructura data de 1578—,² sempre fou de les més modestes. No és solament la seva relació amb Pau Llinàs allò que la fa molt rellevant per a aquest estudi. Benet Buscarons, mestre de capella que exercí tant aquí com a Santa Maria del Pi, fou responsable de mantenir lligams entre les dues capelles. Aquestes relacions, com veurem, condicionaren considerablement la carrera de Pau Llinàs.

Tres d'aquestes capelles de dimensions més modestes treballaren per aconseguir una qualitat musical competitiva davant la seu. Considerant els mitjans de què disposava la catedral, les capelles més petites col·laboraven en els diferents actes en què alguna d'elles fos requerida, per exemple aportant més efectius. Això, que fins al 1745 sembla que esdevingué una col·laboració ferma entre el Pi, Sant Just i Sant Pastor i el Palau de la Comtessa, s'intentà oficialitzar a través d'una concòrdia signada per les tres capelles. Tanmateix, Bernat Tria —mestre del Palau en aquell moment— inicià una maniobra d'allunyament i es negà a rubricar el

1. Josep M. GREGORI I CIFRÉ, «La controvertida preeminència musical de la Seu dins la Barcelona de la segona meitat del segle XVI», *Anuario Musical*, núm. 46 (1991), p. 103-125.

2. Josep PAVIA I SIMÓ, «La música a la Parròquia de Sant Just i Sant Pastor de Barcelona durant el segle XVII», *Anuario Musical*, núm. 48 (1993), p. 109.

document, que fou finalment ratificat per Pau Llinàs del Pi i Tomàs Milans i Campús de Sant Just i Sant Pastor.³ És probable que la seva independència econòmica, sota el patronatge del duc de Montalto —marquès dels Vélez—, atorgués a la capella de Bernat Trià una llibertat de moviment i acció de què les altres dues no pogueren gaudir mai.

PAU LLINÀS, MESTRE DE CAPELLA DE SANTA MARIA DEL PI (1711-1749)

En l'any de traspàs de Benet Buscarons es convocaren les oposicions de mestre de capella a Santa Maria del Pi. Després de dos anys d'interinitat en el càrrec i de la seva feina com a coadjutor de l'antic mestre, Llinàs es presentà a les oposicions que el durien a ocupar la plaça de Buscarons. Afortunadament, conservem el manuscrit de l'avaluació que el tribunal va dur a terme, amb les signatures de tots els seus membres. El document, que Francesc Valls, Jaume Serra, Tomàs Milans i Godayol i Francesc Llussà signaren el 2 de setembre de 1711, valorava de la manera següent la tasca de Pau Llinàs en aquest concurs:

Tots sinc opositors son habils, é idoneos, per la obtencio de dit puesto, pero ab esta diferencia, que al L[icencia]do Pau Llinas graduam y se li deu de justicia lo primer lloch, per haver obrat en tot ab major acert que los demes, exedintlos tant en la viveza del discorrer com en la presteza del executar, acompanyant estas circunstancias un singular acert, aventse demostrat major en la composició de salm, y Villancico ahont es gran lo exces que fa als demes.⁴

A partir d'aquestes paraules, sembla clar que Llinàs fou triat per les seves qualitats en tots els exercicis. Tanmateix, per la relació de Llinàs amb la capella en aquell moment, és raonable pensar que aquest fet va tenir un pes evident en la valoració final dels candidats i que el concurs el podem entendre com una mena de tràmit per oficialitzar una tria probablement premeditada. Hem de pensar que Llinàs, escollit pel seu antecessor, ja era conegut i estimat per la comunitat i feia dos anys que exercia de mestre en pràcticament totes les funcions. Així mateix, i recordant els opositors de Llinàs, es fa difícil de pensar que la seves qualitats fossin tan superiors en tots els àmbits. No es devaluen, així, aquestes habilitats, sinó que es poden situar a l'alçada que els pertoca, molt ajustada a la de compositors de fama més estesa com els ja esmentats Jaume Casellas o Josep Picanyol.

A partir d'aquest punt, i gràcies a la documentació que la comunitat generava regularment, podem obtenir algunes dades sobre la vida de Llinàs. L'Arxiu Parro-

3. Josep M. MADURELL, «Documentos para la historia de maestros de capilla, infantiles de coro, maestros de música y danza y ministriles en Barcelona (siglos XIV-XVIII)», *Anuario Musical*, núm. 3 (1948), p. 219-222.

4. Vegeu-ne una transcripció completa en l'apèndix documental.

quial de Santa Maria del Pi (APSMSP) conserva els anomenats *Llibres de determinacions de la comunitat*, un recull d'actes de les decisions que la comunitat prenia en reunions de regularitat aproximadament mensual. El període d'interès per a aquest estudi és, evidentment, aquell que comprèn els anys entre 1711 i 1749. Aquest període apareix en dos volums: un de 1706 a 1738⁵ i un altre de 1737 a 1752.

A més a més, també s'han pogut consultar els anomenats *Documents Baldelló*⁶ i la indivisió.⁷ D'aquesta última sèrie de documents, per exemple, se n'extreu que entre 1722 i 1749 Llinàs va tenir sempre dues persones al seu càrrec a casa —«2 de familia». Per aquest motiu, a la comunitat li pertocaven nou lliures i quatre sous anuals que cobrà de manera pràcticament sistemàtica. Tanmateix, entre 1735 i 1746 no es dugué a terme cap cobrament. Tot i que no sabem el motiu pel qual van cessar els pagaments, sí que sabem que fou possible restablir-los arran de la mort de Felip V l'any 1746.⁸ Malauradament, no tenim dades anteriors a 1722, ja que manca la documentació entre 1703 i 1722.

El recorregut per la biografia de Llinàs l'iniciarem el 3 de desembre de 1708, quan Benet Buscarons demanava a la comunitat de jubilar-se i adquirir un coadjutor. En aquell temps, Llinàs exercia de mestre a Sant Just i Sant Pastor i Buscarons el cridà per al nou càrrec al Pi. La petició fou acceptada un mes després,⁹ i el 24 de maig Pau Llinàs era admès a «residir en lo cor ab sobrepellis y almussa», això sí, «advertintse que la Rev[er]ent Comunitat no li dona distribució ni lucro algun».¹⁰ En aquest sentit, val a dir que la vida de Llinàs dins la comunitat no fou mai gaire esplèndida econòmicament. El 10 de setembre de 1709, per exemple, el compositor demanava una documentació segellada per la comunitat per poder-se proveir de productes de necessitat sense haver de pagar drets, com ja feien els beneficiats titulars.¹¹ Un any després, l'1 de setembre de 1710, se li atorgava una petita quantitat de diners de les misses adventícies provinents dels confreres del Sant Crist de la Santa Espina, sempre que no escassegessin les misses de l'església. Llinàs afirma que amb els diners provinents de l'obra no guanyava prou per «calçarse i vestirse».¹² Tot i

5. El lector atent veurà que aquest primer volum finalitza un any després a l'any d'inici del següent volum. Això es deu a la inclusió de les actes de possessió que, com és el cas, podem trobar-ne de data posterior a l'any de l'última determinació.

6. A l'APSMSP, s'hi troben dos arxivadors amb diversos documents que mossèn Francesc Baldelló, musicòleg i mestre de capella a Sant Just i Sant Pastor als inicis del segle XX, va agrupar, és de suposar, per la seva rellevància històrica. Tot i trobar-se sota un criteri de selecció no massa clar, aquests documents presenten informació valuosa per a aquest estudi. Pendants d'una classificació i nomenclatura oficials i donada la seva gènesi, és habitual sentir-los anomenar *Documents Baldelló*.

7. APSMP-Indivisió, II, procuradoria d'herències, «Papers per lo Indivis, franquesas, quarta, y escusado, sentencias de fets, y memorial, fets á instancia de la confraternitat de St. Sever».

8. APSMP-Indivisió, II, procuradoria d'herències, «Papers per lo Indivis, franquesas, quarta, y escusado, sentencias de fets, y memorial, fets á instancia de la confraternitat de St. Sever».

9. APMSP-B363, determinacions L, 1737-1752, f. 13r-15v, «Die octava julii 1740».

10. APMSP-B363, determinacions K, 1706-1738, f. 18v-19r, «Die 24 maii 1709».

11. APMSP-B363, determinacions K, 1706-1738, f. 21r, «Die X septembris MDCCIX».

12. APMSP-B363, determinacions K, 1706-1738, f. 33r, «Die XIII mensis septembris anno a Nativitate Domini MDCCX».

que aquestes peticions arribaven abans de l'accés de Llinàs al càrrec de mestre, el compositor hagué d'estar constantment demanant ajuts a la comunitat per poder tenir unes condicions econòmiques raonables per a les seves necessitats, fins i tot com a titular.

El seu procés cap aquesta titularitat s'inicià definitivament el 8 de juliol de 1711, en el traspàs de Benet Buscarons,¹³ i finalitzà el 2 de setembre del mateix any, quan se situà com a candidat principal. Passat aquest procés, i un dia abans d'accedir al càrrec oficialment, Llinàs demanà ser admès en les condicions del seu antecessor Buscarons, beneficiat titular. En aquesta petició, registrada el 7 de setembre de 1711, li donaren suport el «Senyor Premisser Succentor» —Vilar— i l'organista, Joan Vila. Tanmateix, fou denegada amb rotunditat.¹⁴

Aquest fet, que òbviament no satisféu Llinàs, el portaria a intentar-ho de nou el 1724. Accedir a la comunitat com a beneficiat perpetu implicava gaudir de tots els privilegis dels membres de ple dret, inclòs el de tenir veu dins la comunitat.¹⁵ Tot i admetre que Benet Buscarons havia accedit al benefici perpetu per petició pròpia, amb butlla a Roma inclosa i en contra dels desitjos de la comunitat, la institució recorda a Llinàs que el seu contracte com a beneficiat «ad nutum amobile» impedia interferir en les decisions de la comunitat i, per definició, ser modificat. Probablement, la signatura del contracte de Llinàs es féu amb previsió d'evitar el cas de Buscarons una segona vegada.

La vida comunitària a l'església del Pi, i presumiblement a tots els centres eclesiàstics, oferia tot tipus de tensions i disputes, com en qualsevol ambient de convivència. És el cas de la precedència entre els diferents beneficiats en tots els actes litúrgics. Cadascun dels beneficiats se situava amb relació als altres en estricte ordre de jerarquia i la precedència de cadascú sobre els anteriors esdevenia una qüestió d'orgull prou significativa. Així, trobem que el 17 de gener de 1712 el beneficiat perpetu Agustí Rovira demanà a la comunitat precedir Llinàs, mestre de capella però beneficiat *ad nutum*.¹⁶ La comunitat resolgué que es disposessin les seves cadires en ubicacions oposades, de manera que ningú no hagués de precedir ningú. També s'apunta, però, que per a properes ocasions sempre sigui el mestre de capella qui precedeixi la resta de beneficiats.¹⁷

Pocs anys després, la comunitat visqué amb especial intensitat un dels moments més significatius per a la història de la ciutat i del país. El desgraciat setge de

13. El traspàs de Buscarons i els esdeveniments que acompanyaren aquest fet ens ofereixen una imatge molt particular de la vida eclesiàstica de l'època i la relació que ell mateix tenia amb la comunitat. Per no ser objecte d'aquest estudi no m'hi endinsaré. Tanmateix, per a més detalls, consulteu la documentació següent: APMSP-B363, determinacions K, 1706-1738, f. 42r-44r, «Die VIII julii MDCCXI».

14. APSMP-B363, determinacions L, 1737-1752, f. 44v-45r, «Die VII septembris MDCCXI».

15. APSMP, «Documents Baldelló», 21.2, «Suplica a V. S. Ill.ma».

16. El benefici perpetu era considerat de més categoria que el benefici *ad nutum*, ja que aquest segon benefici no era propietat del beneficiat sinó d'una altra entitat que en podia disposar al seu parer. En aquest cas, era a l'obra i no a Pau Llinàs a qui pertanyia.

17. APSMP-B363, determinacions K, 1706-1738, f. 50r i 50v, «Die XVII januarii MDCCXII».

Barcelona l'any 1714 féu estralls a la ciutat i també a l'església del Pi, que veié la seva activitat diària molt afectada per aquest fet:

Als 25 de desembre del any 1714 per quant la present Iglesia de Nostra Señora del Pi estava algun tant espatllada er causa del siti que havia patit la present Ciutat de Barcelona y se trobava dalt a la clau del altar major un gran forat que havian ubert las bombas, tambe hi havia altre forat dalt al endres de la capella de la Puritat, y finalmente las vidrieras de la dita Iglesia rompudas, de forma que si las matinas de la Nativitat del Señor se haguessen cantat en lo chor de la Iglesia, los Pares Sacerdots haurian tingut molt treball, y haver de sufrir un gran fret. Perçó fonc resolt que las ditas Matinas del dia de la Nativitat del señor fossen cantades, com en efecte se cantaren ab tota solemnitat, en la Capella de la Purissima Sanch de Jesu Christ de la present Iglesia que altrament se anomena la Capella del Capitol.¹⁸

Probablement també a conseqüència de les circumstàncies i els fets històrics posteriors al setge de la ciutat, la comunitat deixà de registrar les seves determinacions entre el 14 de gener de 1715 —data de l'última determinació— i el 16 de juny de 1717. Curiosament, i potser amb previsió de recuperar el temps perdut en algun altre moment, es deixaren en blanc el conjunt de folis que, hipotèticament, haguessin ocupat aquests registres.¹⁹ L'aturada degué ser inesperada, ja que res en aquell escrit del 14 de gener no sembla anticipar l'aturada.

Uns anys després, la comunitat del Pi participà en un esdeveniment que implicà una part important de la societat religiosa barcelonina i que també tenia la seva raó de ser en fets ocorreguts durant la Guerra de Successió. Es tractava de la inauguració del convent de Santa Madrona dels pares caputxins, que havia estat enderrocat el 1713 per les tropes de Felip V. En aquesta celebració, duta a terme el 5 de juny de 1723, hi intervingueren les capelles de la catedral i del Pi dirigides pels seus respectius mestres: Francesc Valls i Pau Llinàs. Al llarg de la processó s'interpretaren els himnes *Ave Maris Stella*, *Te Deum*, *Sacris solemnibus* i *Tantum ergo*. Així mateix, sabem, gràcies a l'imprès de villancets que es conserva, que s'hi cantaren quatre villancets de Francesc Valls: *Venid O Mortales*, *Prodigio de amor*, *Estrago funesto* i *El Cielo, y la Tierra concurren acordes*.²⁰ Un altre esdeveniment similar dugué la capella dirigida per Llinàs al convent de les germanes clarisses el 31 de desembre de 1732. Sabem que s'hi interpretaren quatre villancets que, tot i que no en coneixem la música, sembla que pertanyien a Llinàs.²¹

18. APSMP-B363, determinacions K, 1706-1738, f. 68v.

19. APSMP-B363, determinacions K, 1706-1738, f. 71r-109r. Folis en blanc.

20. BNC, «Col·lecció de Fullets Bonsoms», «Villancicos, que se cantaron en el nuevo real convento de Santa Madrona de los Padres Capuchinos de la ciudad de Barcelona, en las solemnnes fiestas que se dedicaron a Christo Señor [...]». Aquests quatre villancets han estat comparats a Josep PAVIA I SIMÓ, *La música en Catalunya en el siglo XVIII: Francesc Valls (c. 1671-1747)*, Barcelona, CSIC, Institutió Milà i Fontanals, 1997, p. 131-132.

21. Per a més informació, vegeu l'últim apartat: «Catàleg de l'obra compositiva».

Més endavant trobarem quelcom que podríem entendre com un punt d'inflexió en la vida de Llinàs. El 1737 rebutjà de participar en un tribunal d'oposicions per malaltia. Es tracta del concurs a mestre de la seu de Barcelona arran de la jubilació de Josep Picanyol i que, en aquells moments, ocupava interinament Francesc Valls. En aquestes oposicions es presentà sense èxit Tomàs Milans i Campús, nebot de Tomàs Milans i Godayol.²² La negativa de Llinàs davant la petició de la catedral de participar-hi com a jurat havia d'implicar per força un estat de salut delicat, atenen principalment a la proximitat geogràfica de les dues institucions. Aquesta dada probablement pugui ser entesa com un indicador de la seva avançada edat. Tot i això, la seva activitat encara s'allargà uns anys.

El 8 d'octubre de 1740, per exemple, Llinàs seria decisiu en la denegació d'un plus econòmic per a l'organista.²³ Joan Vila demanava aquest extra per tocar l'orgue en les festes dutes a terme al llarg de l'any, un plus més enllà de la seva distribució habitual. Sembla que així havia estat amb alguns antecessors seus, però, tot i fer la comprovació en els arxius, i després de conèixer l'opinió en contra de Llinàs, la comunitat decidí no incentivar l'organista.

A principis de l'any següent, precisament Pau Llinàs i el mateix Vila demanaren ser admesos com a beneficiats perpetus. En el cas de Llinàs, per segona vegada; la primera fou en el moment d'accés. La denegació del succentor Vilar serà rotunda, al·legant que, tal com estaven constituïts els beneficis de mestre i organista, no era possible modificar-los.²⁴ Tant les negatives a aquestes peticions com les mateixes súpliques sembla que foren sistemàtiques. Exceptuant el cas de Benet Buscarons, qui aconseguí obtenir el benefici perpetu per ordre de Roma, la comunitat sempre s'hi negà. Tot i que és probable que les raons fossin de diversa índole, les econòmiques en podrien ser la causa principal. En aquest sentit, no podem oblidar que la situació de ruïna ja esmentada i la misèria que acompanya tota guerra mantenia la comunitat en un estat crític que s'allargà durant aproximadament mig segle.

Aquesta situació probablement posava tots els seus membres sota considerable pressió, a vegades fins i tot per la por a perdre el càrrec o a veure's els beneficis o el sou reduïts. Així ho demostren els diferents escrits del 26 de juny d'aquell mateix 1741, quan Llinàs demanà a la comunitat que el seu benefici segon, obtingut ja el 3 de febrer, no es veiés afectat davant la imminent ocupació del benefici primer de l'altar major del prevere Francesc Cruells.²⁵ La petició, llegida per l'ar-

22. Josep M. GREGORI I CIFRÉ, *La nissaga canetenca dels músics Milans i la seva relació amb Sant Josep Oriol*, Canet de Mar, Ajuntament de Canet de Mar, Centre d'Estudis Canetencs i Edicions Els 2 Pins, 2014, p. 152-159; Josep M. GREGORI I CIFRÉ, «El Fons Musical de l'Església Parroquial de Sant Pere i Sant Pau de Canet de Mar», a Francesc BONASTRE i Josep M. GREGORI I CIFRÉ, *Fons de l'església parroquial de Sant Pere i Sant Pau de Canet de Mar*, Barcelona, Generalitat de Catalunya, Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, 2009, col·l. «Inventaris dels Fons Musicals de Catalunya», núm. 2/1, p. XLVII.

23. APSMP-B363, determinacions L, 1737-1752, f. 36v-37r, «Die octava julii 1740».

24. APSMP-B363, determinacions L, 1737-1752, f. 45v-46r, «Die septima de februarii 1741».

25. APSMP-B363, determinacions L, 1737-1752, f. 54r, «Die 26 junii 1741».

xiver Pau Capdevila a la capella del Sant Crist de la Sang en acte de comunitat, fou resposta en favor de Llinàs²⁶ i sembla que Cruells fou admès i examinat de cant amb normalitat i sense perjudici per al mestre de cant.²⁷

A principis de 1744, l'obra començà a veure necessari buscar el relleu per a Pau Llinàs, «vehent lo impedit [que] estava».²⁸ Així, cap a finals de març es demanà un ajut econòmic de quinze lliures mensuals perquè Llinàs pogués pagar un coadjutor. Una vegada més, la crisi econòmica demanava fer mans i mànigues per poder complir aquest requeriment. En aquest cas, s'acordà treure «un sou cada mes de la polisa de funeraria de cada resident». D'aquesta manera, el 30 de març de 1744, Pau Llinàs proposava l'admissió de Joan Baptista Vidal com a coadjutor. Vidal fou admès, però amb certes condicions, ja que havia de ser ordenat prevere abans de formar part de la comunitat amb plens drets.²⁹

Començava, així, l'etapa final de Pau Llinàs qui, abans de traspassar, pogué viure un fet històric prou important: la mort de Felip V el 1746. El seu fill, Ferran VI, prengué el relleu el mateix 9 de juliol. Gairebé dos mesos més tard, el 31 d'agost, la comunitat realitzava un acte en commemoració del nou monarca, «â fi que Deu Nostre Señor se dignas donar un bon acert en lo govern de son Regne».³⁰ En aquest acte, que ocupà totes les hores canòniques de la jornada, s'hi entonà l'himne *Sacris Solemnis*, la missa conventual *Cinavit*, el salm 19 —«Exaudiat te Dominus in die tribulationis»— del tercer nocturn del diumenge i el vers *Te trina Deitas*.³¹ No sabem quina fou la música de cap d'aquestes obres que potser compongué el mestre titular, això no obstant, al fons del Pi es conserva un *Sacris Solemnis* de Mir que es podria haver interpretat en aquesta ocasió.

Més endavant, amb la previsió d'allò que pogués ocórrer, Llinàs dictà el seu testament, signat el 29 de juny de 1748, en el qual cedí «tots los borradors, y papiers de musica y solfa»³² amb el desig que «sian repartits igualment» entre Josep Pujol, llavors mestre de la catedral; Joan Baptista Bruguera, clergue del Pi, i Joan Baptista Vidal, successor de Llinàs. Precisament la cessió de part dels seus papers de música a Pujol podria explicar la presència actual d'obres seves al Fons Musical de la Catedral de Barcelona. D'altra banda, Llinàs afirma en el document que Josep Pujol és nebot seu. Del text es desprèn que Josep era germà de Francisca Pujol, fills tots dos d'Anton Pujol, cunyat de Pau Llinàs.³³ No sabem el nom de la

26. APSMP-B363, determinacions L, 1737-1752, f. 54v, «Die 26 junii 1741».

27. APSMP-B363, determinacions L, 1737-1752, f. 54 bis (r i v), «Die vigesima sexta Junii 1741».

28. APSMP-B363, determinacions L, 1737-1752, f. 108v, «Die trigessima martii anni 1744».

29. APSMP-B363, determinacions L, 1737-1752, f. 108v-109r, «Die trigessima martii anni 1744».

30. APSMP-B363, determinacions L, 1737-1752, f. 142r.

31. APSMP-B363, determinacions L, 1737-1752, f. 142r-143r.

32. Arxiu Històric de Protocols de Barcelona (AHPB), Gerard Ferrussola, manual 1747-XII-27/1748-XII-21, 1748-VI-29. Vegeu la transcripció completa d'aquest document en l'apèndix documental.

33. Arxiu Històric de Protocols de Barcelona (AHPB), Gerard Ferrussola, manual 1747-XII-27/1748-XII-21, 1748-VI-29. Vegeu la transcripció completa d'aquest document en l'apèndix documental.

germana casada amb Anton Pujol. El que sí que podem saber és que Llinàs en tenia com a mínim dues, de germanes, ja que de l'altra s'esmenta el nom: Eulàlia Llinàs, casada amb Josep Massó i convertida en hereva universal.

Pocs mesos després de signar aquest document, Pau Llinàs ja havia traspassat. Concretament, el seu òbit ens indica que fou enterrat el 30 de novembre de 1749. Així, sota l'epígraf «Novembre 1749», trobem el text següent:

Llinàs

Die 30 Sep[ultur]^a de Beneficiat ab Musica al cos del R[everen]^t Pau Llinàs pre[vere]. Mestre que fou de capella de la p[rese]^{nt} Iglesia, está al carrer den Roca an assistit tots los Pre[vere]^s com Rector, Sebas Berenguer, Monpar.³⁴

El document indica que Llinàs es trobava a la casa de la comunitat al carrer d'en Roca i duu a pensar que probablement expirà el 29 de novembre, un dia abans de donar-li sepultura. El seu coadjutor, Joan Baptista Vidal, exercí com a mestre en funcions encara uns mesos. No fou fins a l'11 de febrer de 1750 que el rector del Pi, en nom de l'obra, demanà a la comunitat que s'admetés Joan Baptista Vidal en el càrrec de mestre.³⁵ Vidal no era prevere i, per tant, en principi, no podia accedir al cor de la basílica com a beneficiat. Tot i així, serà admès en el càrrec encara que sense distribució ni vot, com ho havien estat abans Buscarons i Llinàs.

Acabant el recorregut biogràfic de Pau Llinàs, val a dir que encara avui no ha estat possible conèixer la seva data de naixement ni, per extensió, la seva longevitat exacta. Tot i que sempre en el terreny de l'especulació, podríem aventurar alguns càlculs. Caldria considerar, en primer lloc, quina fou l'edat mitjana d'expiració d'alguns dels mestres contemporanis. Si observem la vellesa que assoliren els mestres dels quals tenim les dates de naixement i traspàs, veurem que una mitjana ens aproxima als setanta-tres anys.³⁶ Aquesta dada sembla prou raonable, si considerem alguns moments importants en la vida de Llinàs. El primer d'aquests moments és la seva entrada a Santa Maria del Pi com a mestre, després de les oposicions guanyades. Si Llinàs traspassà el 1749 arribant a la setantena, amb prop de trenta anys accedia al magisteri esmentat. Amb prop de seixanta, el 1737, es trobava prou malalt per no poder abandonar el seu centre i, finalment, el 1744, amb gairebé setanta, es veia prou impedit en la seva feina per requerir coadjutor. Amb tot això, doncs, sembla raonable ubicar el naixement de Pau Llinàs entre 1675 i 1685.

34. APSMP-B212, òbits, 1744-1760, f. 100v.

35. APSMP-B363, determinacions L, 1737-1752, f. 205v, «Die 11 de februarii 1750».

36. Vegeu la longevitat de mestres com Benet Buscarons (64), Lluís Serra (78), Jaume Caselles (74) o Francesc Valls (76).

INVENTARI DE L'OBRA COMPOSITIVA

Les obres de Pau Llinàs de què tenim notícia es troben, actualment, en tres fons diferents: el Fons Musical de la Catedral de Barcelona, incorporat al catàleg de la Biblioteca Nacional de Catalunya (BNC), el Fons Musical de la Catedral de Girona (CatGi), conservat a l'Arxiu Diocesà de Girona (ADG), i el Fons Musical de la Parròquia de Santa Maria del Pi (SMPi) que forma part de l'APSMP a Barcelona. Tot i el seu pas per l'església de Sant Just i Sant Pastor, entre 1706 i 1709, com a mestre, no es conserva cap obra de Llinàs al Fons Musical del seu Arxiu Parroquial (APSP), ja que l'arxiu de l'església va ser cremat en la seva major part i, si hi havia obres de Llinàs, van desaparèixer amb la crema.³⁷

Al Fons Musical de la Catedral de Barcelona es conserven dos manuscrits de Pau Llinàs. El primer pertany a una cantata amb violins i flauta dedicada a sant Xavier i titulada *Ô que humildad*. No la tenim completa, només resten la partícula de l'*alto* i la de l'acompanyament. L'altra obra és un salm a dos cors de sis i quatre veus, respectivament, titulat *Laudate Dominum*. Per la seva part, al CatGi es poden trobar sis obres: quatre villancets i dos motets, la majoria per a quatre veus i acompanyament.

A l'APSMP podem trobar només quatre obres de Pau Llinàs: dos motets —un d'incomplet—, un magníficat i una missa. El motet complet versa sobre el gradual llatí *Cenantibus Illis* i l'altre, del qual només es conserva la partícula de l'acompanyament, està dedicat a sant Miquel.

D'altra banda, i considerant altres possibles fonts d'informació per a l'inventari, hem de recordar una tipologia de document que ens pot resultar molt valuós. Es tracta dels fullets impresos que en les grans celebracions públiques es repartien entre les classes benestants assistents amb el text de les obres que s'hi interpretarien. En aquests impresos, hi acostumava a constar, també, la data i el motiu de la celebració, així com la capella que ho cantava. Quant a la composició de les obres, que no s'indicava explícitament, el costum era que cada mestre interpretés només les seves obres. Per tant, quan s'esmenta la capella i el seu mestre, s'està precisant també qui en fou el compositor. Així, amb aquestes cerques, existeix la possibilitat d'establir un petit inventari d'obres de Llinàs a partir dels incipits d'aquests villancets per poder identificar manuscrits anònims o ampliar la llista coneguda de les seves obres, encara que sigui sense música.

En aquest sentit, a la ja esmentada BNC, hi he consultat els anomenats *Fullets Bonsoms*, ja catalogats digitalment. D'aquí, en sortiren dos documents d'interès. En primer lloc, un oratori dedicat a sant Joan de la Creu un 24 de juny.³⁸

37. Han estat revisades les dues úniques caixes amb música de què disposa l'Arxiu i no s'ha pogut identificar cap obra de Llinàs.

38. BNC, «Collecció de Fullets Bonsoms», «Oratorio Armonico cuerpo mistico del año alegoria figura del extatico doctor San Juan de la Cruz, a quien en celebridad de su culto le dedicaron las religiosas del convento de la Encarnación de Carmelitas Calçadas de la ciudad de Barcelona el dia 24 de junio [...]».

Segons el catàleg de la BNC, el document està datat el 1701 a partir de les dates d'activitat de l'impressor. Tanmateix, Llinàs no començà a exercir a Santa Maria del Pi fins al 1709, per la qual cosa hi hauríem d'intuir una data posterior, ja que Llinàs hi consta com a mestre del Pi. L'altre dels documents és un plec de villancets que fa referència a la ja esmentada inauguració del convent de la Santa Madrona dels pares caputxins el dia 5 de juny de 1723. Com ja s'ha dit, en aquesta celebració cantaren les capelles de Santa Maria del Pi i de la catedral, l'una dirigida per Pau Llinàs i l'altra per Francesc Valls, autor dels quatre villancets.³⁹

Ampliant la cerca a altres institucions, ha estat possible localitzar un altre plec de villancets a la Biblioteca Lambert Mata de Ripoll (BLM). Es tracta de tres villancets cantats al convent de les clarisses de Nostra Senyora de Jerusalem a Barcelona, el 21 de setembre de 1732. De la mateixa manera, he realitzat una cerca a l'Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona (AHCB), el qual també disposa de diversos plecs de villancets i impresos pertanyents als segles XVII i XVIII. Tanmateix, la cerca en aquest Arxiu ha resultat infructuosa. Cap dels plecs de villancets localitzats en aquest fons presenten informació sobre cants i celebracions duts a terme per la capella de música dirigida per Pau Llinàs. A continuació, s'ofereix la llista de les obres del compositor de què tenim notícia. L'ordenació s'ha dut a terme a partir del camp «Títol genèric» pel seu caràcter més sistemàtic.

39. Vegeu la nota 20.

TAULA 1
Inventari de l'obra de Pau Llinàs

Codi	Localització	Títol genèric	Títol diplomàtic	Íncipit literari	Cor	Instruments	Observacions
LI/2-29	ACG	Motet per a 4 v i Ac	<i>Motete a la Virgen / A 4º / Beata Mater</i>	«Beata Mater et intacta Virgo»	Ti 1/2, A, T	Ac	Ac estripat; oxidació.
LI/2-31	ACG	Motet per a 8 v i Ac	<i>Llinas / Motete / Offertorium / Comuni Unios Mars / non P. a 8º Voc / Posuisti domine</i>	«Posuisti domine in capite erus»	I Cor: Ti 1/2, A, T; II Cor: Ti, A, T, B	Ac	Oxidació.
LI/2-30	ACG	Motet per a 1 v i Ac	<i>Motete Al Smo Sto / A solo / Ego sum panis vivus / Llinas</i>	«Ego sum panis vivus»		Ac(x)	
LI/2-28	ACG	Villancet per a 4 v i Ac	<i>Quatro al Smo Sto / El amor más fino</i>	«El amor más fino la mayor fineza»	Ti 1/2, A, T	Ac(x)	Floridura; Ti 1 arrugat, desgastat, taques.
LI/2-33	ACG	Villancet per a 4 v i Ac	<i>Quatro / al santissimo sacramento / oy ostanta su grandeza / Llinas</i>	«Oy ostanta su grandeza la divina magestad»	Ti 1/2, A, T	Ac(x)	Taques de fongs i floridura; PS molt desgastades i menjades per corcs.
LI/2-32	ACG	Villancet per a 4 v i instr	<i>Llinas / quatro al Santissimo / Sacramento / Albricias Amantes</i>	«Albricias amantes»	Ti 1/2, A, T	Vó, Ac(x)	A la portada es llegeix: «Este año se canta / y ahora se puede cantar».
122	APSMP	Gradual per a 4 v i instr	<i>Gradual à quatro voces con / Violines y Trompas. / Llinas</i>	«Cenantibus illis»	I Cor: Ti, A, T; II Cor: Ti, A, T, B	Tpa 1/2, VI 1/2, Basso, Ac-C(x), Org(x)	B II Cor sense text.
527	APSMP	Magnificat per a 5 v i Ac	<i>Magnificat a 5 / Llinas</i>	«Magnificat anima mea Dominum»	I Cor: T; II Cor: Ti, A, T, B	Ac-C(x)	Es conserven 2 ex. de T I Cor, B II Cor i Ac-C.
1056	APSMP	Missa per a 6 v	<i>Missa à 6 á dos coros</i>	«Kyrie eleison»	I Cor: Ti 1/2; II Cor: Ti, A, T, B	Ac	També trobem un qd d'Ac ap que mesura 310 × 220 mm.

1703	APSMP	Motet		Ac	Incomplet.
FONS MATA 530 14	BLM	Villancet	<i>In dedicatione S. / Michaelis Arcangeli. / Graduale. / Alleluja Michael Archangele.</i> <i>Villancicos que se cantaron en el Religiosissimo, y Real Monasterio de Religiosas Claricias de N. Señora de Jerusalen... Villancico I</i>	«Que Florido Portento»	Incomplet; imprès amb el text cantat i algunes referències sobre el context d'interpretació; sense música.
FONS MATA 530 14	BLM	Villancet	<i>Villancicos que se cantaron en el Religiosissimo, y Real Monasterio de Religiosas Claricias de N. Señora de Jerusalen... Villancico II</i>	«Aquella Flor, que del Mundo el amor Divino arranca»	Incomplet; imprès amb el text cantat i algunes referències sobre el context d'interpretació; sense música.
FONS MATA 530 14	BLM	Villancet	<i>Villancicos que se cantaron en el Religiosissimo, y Real Monasterio de Religiosas Claricias de N. Señora de Jerusalen... Villancico III</i>	«Si Isaac sube al sacrificio rendido»	Incomplet; imprès amb el text cantat i algunes referències sobre el context d'interpretació; sense música.
M 1685/ II (80)	BNC	Cantata	<i>Llinàs / Cantata con Violes y / Flauta: a St. X(J)avier / Ó que humildad</i>	A «Apóstol soberano portento milagroso»	Incomplet; l'acompanyen unes notes: «Siglo XV II(I) 2 hojas seltas (solo [alto] y acompañamiento)».
4-I-109/ 12	BNC	Oratori	<i>Oratorio / Armonico. / Cuerpo mystico del / año; alegoria figura, del / Extatico Doctor / San Juan de la Cruz...</i>	«Si el año figura, En sus estaciones»	Incomplet; imprès amb el text cantat i algunes referències sobre el context d'interpretació; sense música.

TAULA 1 (Continuació)
Inventari de l'obra de Pau Llinàs

<i>Codi</i>	<i>Localització</i>	<i>Títol genèric</i>	<i>Títol diplomàtic</i>	<i>Íncipit literari</i>	<i>Cor</i>	<i>Instruments</i>	<i>Observacions</i>
M 1683/ 13	BNC	Salm per a 10 v, Ac i Ac-C	<i>Laudate Dominum</i> / <i>Llinàs</i>	«Laudate Dominum»	I Cor: Tí 1/2, A, T 1/2; II Cor: Tí, A, T, B	Ac, Ac-C	L'acompanya una nota: «Siglo XVII 12 hojas sueltas (Tiple 1º y 2º primer coro, alto 1º y 2º primer coro, tenor 1º y 2º primer coro, tiple 2º segundo coro, alto 2º segundo coro, tenor 2º segundo coro, baxo segundo coro, acompañamiento ad organum y acompañamiento continuo).»

ABREVIATURES

I. *Sigles d'arxius, fons musicals i biblioteques*

ACG	Arxiu Capítular de Girona
AHCB	Arxiu Històric de la Ciutat de Barcelona
APSPM	Arxiu Parroquial de Santa Maria del Pi
APSP	Arxiu Parroquial dels Sants Just i Pastor
BLM	Biblioteca Lambert Mata
BNC	Biblioteca Nacional de Catalunya
CatGi	Fons Musical de la Catedral de Girona
SMPi	Fons Musical de Santa Maria del Pi

II. *Abreviatures per a la descripció dels documents musicals*

A	<i>alto</i>
Ac	acompanyament
Ac-C	acompanyament continu
ap	apaïsat
B	baix
ex.	exemplar
f.	foli
instr	instrument/s
Org	orgue
p.	pàgina/es
qd	quadern
T	tenor
Ti	tiple
Tpa	trompa
v	veu
Vó	violó
(x)	xifrat

BIBLIOGRAFIA

- ANGLÈS, Higini; PENA, Joaquim. *Diccionario de la música Labor*. Barcelona: Labor, 1954. 2 v.
- AVIÑOÀ, Xosé (ed.). *Història de la música catalana, valenciana i balear*. Barcelona: Edicions 62, 1999. 10 v.
- BALDELLÓ, Francesc. «Los órganos de la Basílica Parroquial de Nuestra Señora de los Reyes (Pino), de Barcelona». *Anuario Musical*, núm. 4 (1949), p. 155-179.
- «La música en la Basílica Parroquial de Santa María del Mar, de Barcelona». *Anuario Musical*, núm. 17 (1962), p. 209-241.
- BONASTRE I BERTRAN, Francesc. «El Barroc». A: *Història crítica de la música catalana*. Ed. Francesc Bonastre i Francesc Cortès. Barcelona: Universitat Autònoma de Barcelona, 2009, p. 131-200.

- BONASTRE I BERTRAN, Francesc; GREGORI I CIFRÉ, Josep M. *Fons de l'Església Parroquial de Sant Pere i Sant Pau de Canet de Mar*. Barcelona: Generalitat de Catalunya. Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació, 2009. (Inventaris dels Fons Musicals de Catalunya; 2/1)
- CABRÉ I CERCÓS, Bernat. «Francesc Espelt (1690-1699) i la crisi de la Capella de Santa Maria del Mar de Barcelona». *Revista Catalana de Musicologia*, vol. I (2001), p. 55-72.
- CASADEMUNT I FIOL, Sergi. «La Capella Reial de Carles III a Barcelona. Nova documentació sobre la música a la ciutat durant la Guerra de Successió (1705-1713)». *Revista Catalana de Musicologia*, vol. IV (2011), p. 81-100.
- CASARES, Emilio; LÓPEZ-CALO, José; FERNÁNDEZ CUESTA, Ismael (ed.). *Diccionario de la música española e hispanoamericana*. Madrid: Sociedad General de Autores y Editores, 2000. 10 v.
- CODINA I GIOL, Daniel. «La música religiosa a la ciutat de Barcelona (ss. XVII-XIX)». *Anuario Musical*, núm. 57 (2002), p. 97-111.
- CORTÈS, Francesc. «L'orgue català durant el segle XVIII: l'orguener Antoni Boscà i l'orgue de Santa Maria de Mataró». *Fulls del Museu Arxiu de Santa Maria*, núm. XLVIII (1994), p. 19-33.
- DOLCET, Josep. «Músiques de la Barcelona barroca (1640-1711)». A: GARCIA ESPUCHE, Albert [et al.]. *Dansa i música: Barcelona 1700*. Barcelona: Ajuntament de Barcelona, 2009, p. 162-224.
- FUENTES MILÀ, Sergio. «El órgano eléctrico de Aquilino Amezua para la Exposición Universal de Barcelona (1888)». *El Artista*, núm. 10 (2013), p. 64-92.
- GARCIA ESPUCHE, Albert (et al.). *Política, economía i guerra: Barcelona 1700*. Barcelona: Ajuntament de Barcelona, 2012.
- GIRALT I RADIGALES, Jesús (dir.). *Gran enciclopèdia de la música*. Barcelona: Enciclopèdia Catalana, 1999. 8 v.
- GREGORI I CIFRÉ, Josep M. «La controvertida preeminència musical de la seu dins la Barcelona de la segona meitat del segle XVI». *Anuario Musical*, núm. 46 (1991), p. 103-125.
- *La nissaga canetenca dels músics Milans i la seva relació amb Sant Josep Oriol*. Canet de Mar: Ajuntament de Canet de Mar: Centre d'Estudis Canetencs: Edicions Els 2 Pins, 2014.
- HOULE, George. *Meter in Music, 1600-1800: Performance, perception, and notation*. Bloomington; Indianapolis: Indiana University Press, 1987.
- MADURELL, Josep M. «Documentos para la historia de maestros de capilla, infantiles de coro, maestros de música y danza y ministriles en Barcelona (siglos XIV-XVIII)». *Anuario Musical*, núm. 3 (1948), p. 213-235.
- «Documentos para la historia de maestros de capilla, organistas, órganos, organeros, músicos e instrumentos (siglos XIV-XVIII)». *Anuario Musical*, núm. 4 (1949), p. 193-220.
- «Documentos para la historia de músicos, maestros de danza, instrumentos y libros de música (siglos XIV-XVIII)». *Anuario Musical*, núm. 5 (1950), p. 199-213.
- «Documentos para la historia de los maestros de capilla, cantores, organistas, órganos y organeros (siglos XIV-XVIII)». *Anuario Musical*, núm. 6 (1951), p. 205-225.
- PAVIA I SIMÓ, Josep. *La música a la catedral de Barcelona al segle XVII*. Barcelona: Fundació Casajuana, 1986.

- PAVIA I SIMÓ, Josep. «La capella de música de la seu de Barcelona des de l'inici del s. XVIII fins a la jubilació del mestre Francesc Valls (14-3-1726)». *Anuario Musical*, núm. 45 (1990), p. 17-66.
- «La música a la parròquia de Sant Just i Sant Pastor de Barcelona durant el segle XVII». *Anuario Musical*, núm. 48 (1993), p. 103-142.
- *La música en Catalunya en el siglo XVIII: Francesc Valls (c. 1671-1747)*. Barcelona: CSIC. Institució Milà i Fontanals, 1997.
- PEDRELL, Felip. *Catàlech de la biblioteca musical de la Diputació de Barcelona*. Barcelona: Palau de la Diputació, 1909.
- RICART I MATAS, Josep. *Diccionario biográfico de la música*. Barcelona: Iberia, 1966.
- RIFÉ I SANTALÓ, Jordi. «La música al Palau de la Comtessa de Barcelona durant el govern de l'arxiduc Carles d'Àustria a Catalunya (1705-1714)». *Revista Catalana de Musicologia*, vol. II (2004), p. 131-143.
- *Els villancets d'Emmanuel Gònima (1712-1792)*. Barcelona: Institut d'Estudis Catalans. Societat Catalana de Musicologia, 2012.
- SALDONI, Baltasar. *Diccionario biográfico-bibliográfico de efemérides de músicos españoles*. Madrid: Ministerio de Cultura, 1986.
- SUBIRÀ, Josep. *Història de la música española e hispanoamericana*. Barcelona: Salvat, 1953.

APÈNDIX DOCUMENTAL

Resultat de les oposicions que Llinàs guanyà per accedir al magisteri de Santa Maria el Pi, signat el 2 de setembre de 1711 (font: APSMP, «Documents Balde-lló»):

Molt Ill[ustr]e Señor

La gran honra q[ue] havem degut a V[ost]ra S[en]ori^a en la vacant del Magisteri de Capella de la p[rese]nt Ig[lesi]a^a nomenantnos per examinadors en los examens de aquella plaza, nos precisa antes de tot a manifestar a V[ost]ra S[en]ori^a la gratitud q[ue] devem a tant favor; sent aquest tant gran, q[ue] nostra capacitat no sabrà ponderar quant es en nostra estimació, quedantnos solament la esperanza q[ue] en las ocasions q[ue] V[ost]ra S[en]ori^a se digne emplear la inutilitat nostra coneixerà V[ost]ra S[en]ori^a lo aprecio q[ue] fem de ellas en la execució de sos preceptes.

Antes de posar en noticia de V[ost]ra S[en]ori^a lo q[ue] se ha obrat en los días dels examens, tant de cant pla, cant de orga, contrapunt, y composició, direm a V[ost]ra S[en]ori^a q[ue] los subjectes q[ue] se son oposats a dit Magisteri (com V[ost]ra S[en]ori^a está ja plenament informat) son lo L[icencia]^{do} Pau Llinàs, lo L[icencia]^{do} Jaume Cassellas, lo L[icencia]^{do} Fra[n]cis^{co} Ordeitg, lo L[icencia]^{do} Joseph Fortó, y lo L[icencia]^{do} Joseph Picañol. Uns y altres han assistit a tots los exercicis, q[ue] se son fets en la p[rese]nt Ig[lesi]a^a com tambe han complert ab la obligació de salm, y villancico q[ue] sels dona, dintre las 24 horas.

Avent fet madura reflexió sobre tot lo obrat, y havent pesat todas las circunstancias (justificant devant de Deu n[ost]ras conciencias) devem dir a V[ost]ra S[en]ori^a, q[ue] tots sinc opositors son habils, é idóneos, per la obtencio de dit puesto, pero ab esta diferencia, q[ue] al L[icencia]^{do} Pau Llinàs graduam y se li deu de justicia lo primer lloch, per haver obrat en tot ab major acert q[ue] los demes, excedintlos tant en la viveza del discorrer com en la presteza del executar, acompanyant estas circunstancias un singular acert, aventse demostrat major en la composició de salm, y villancico, ahont es gran lo exces q[ue] fa als demes.

Lo L[icencia]^{do} Joseph Fortó encara q[ue] en ninguna habilitat a igualat a Llinàs, y en los exercicis de faristol aja corregut igual, ab lo L[icencia]^{do} Jaume Cassellas, com aja excedit a aquest en la composició del salm se li deu de justicia lo segon lloch.

Los L[icencia]^{dos} Jaume Cassellas y Joseph Picañol posam en tercer lloch, a Cassellas per haver obrat ab mes acert en la major part de habilitats de faristol, principalment, lo segon y tercer dia, y Picañol averlo igualat en los exercicis del primer dia y composició del salm, y haver excedit a Cassellas y a [esborrall: Fortó] Joseph Fortó en la composició del villancico.

Al L[icencia]^{do} Fran[cis]^{co} Ordeitg posam en quart lloch q[ue] encara q[ue] ha donat molt bona satisfació, ha obrat inferior a tots los demes.

I perq[ue] V[ost]ra S[en]ori^a quede perfectament enterat de la diferencia q[ue] conexem entre tots los oposats direm: q[ue] la habilitat de Pau Llinàs estimam en 1200 [lliures]. La de Joseph Fortó a 800 [lliures]. Las de Jaume Cassellas, y Joseph Picañol a 700 [lliures] y la de Fran[cis]^{co} Ordeitg a 450 [lliures]. Valentnos de esta paritat per

major explicació de tot lo sobre dit. V[ostra] S[enori]^a ab sa gran inteligencia, y acostumat acert, farà la elecció q[ue] mes ben vista li sia, q[ue] aquella serà la q[ue] nosaltres venerarem per millor. Així ó sentim, y firmam cada hu de sa ma propia vuy als 2 de setembre 1711.

Fra[ncis]^{co} Valls p[rever]^e i m[estr]^e de capella de la Seu de Bar[celo]^{na}.
 Lluís Serra pr[ever]^e y m[estr]^e de capella de S[an]^{ta} M[ari]^a del M[ar].
 Thomas Milans p[rever]^e y m[estre]^e de cap[ell]^a del Palau.
 Francesc Llussà p[rever]^e y organista de N[ostre]^a S[enyo]^{ra} del Pi.

Testament de Pau Llinàs, signat el 29 de juny de 1748:

Die XXIX (29) mensis Juny anno á Natte. Domine MDCCXXXVIII (1748)
 Bar[celo]^{na}.

En nom de nostre señor Deu Jesuchrist, y de la Gloriosa é humil Verge Maria Mare sua y Señora nostra sia Amen. Jo Pau Llinàs P[re]b[e]re, y Beneficiat de la Parroquial Iglesia de Nostra S[en]o^{ra} del Pi de la present ciutat de Bar[celo]^{na} y Mestre de Capella de dita Iglesia, fill lilegítim y natural de Agustí Llinàs Fuster ciutadà de Barña y de Emerenciana Llinàs, y Basas conjuges defuncts. Trobantme ab alguna indisposició corporal, empero ab tot mon bon enteniment, sana é integra memoria y clarparlar, volent disposar de mos bens fas, y ordeno lo present meu testament, última, y darrera voluntat mia en y ab lo qual elegesch en Marmessors, y del present meu testament executors al R[ever]ent D[o]ⁿ Joan Más P[re]b[e]re y Beneficiat de dita Parroquial Iglesia, y a Eulalia Massó, y Llinàs muller de Joseph Massó [Aa]ssahonador ciutadà de Bar[celo]^{na} ma Germana als quals y al altre de ells dono ple poder y facultat de cumplir, y executar la present mia testamentaria disposició si, y conforme per mi avall trobarán ordenat y disposat.

Primerament, y avans de totas cosas vull, orden, y man que tots los dines que lo dia de mon obit jo deuré, sian pagats y totas las injurias á restricció de las quals seré tingut y obligat, emenadas y satisfetas de mos bens si, y conforme de dits deures, é injúrias legitimament constará.

Elegesch la sepultura al cos meu fahedora en dita Parroquial Iglesia de Nostra S[en]o^{ra} del Pi la qual vull esserme feta de una cove, y quatre ciris y per ella gastat de mos bens lo que sia necessari.

Item vull, orden, y man que encontinent de seguit mon obit y lo mes prest sia possible, per salut y repós de la mia anima, de la de mos Pares, y demes per qui tinga obligació á Deu pregar, me sian fetas dir y celebrar per dit R[ever]ent D[o]ⁿ Joan Mas P[re]b[e]re mon Marmessor vint y cinch missas [esborrall] de Caritat sis sous quiscuna.

Item Deix y llege al Ill[ustrissi]^m y R[ever]ent Señor Bisbe de la present ciutat mon superior per dret de Superioritat un moravati, valent deu sous.

Item Vull, y man que tots los borradors, y papers de musica y solfa ses trobarán en mon poder sian repartits igualment entre Joseph Pujol Mestre de Capella de la Sta. Iglesia de esta ciutat mon nebot, Joan Batista Vidal Mestre de Capella de dita parroquial iglesia de Nostra S[en]o^{ra} del Pi, y Joan Bati[st]a Bruguera Clergue.

Tots los altres emperó bens meus mobles, é immobles haguts, y per haver noms, veus, drets, forsas, y accions mias universals ahont se vulla sian y en qualsevol gene-

ro, ó especie concistescan, y que á mi me pertañen y pertañerán ara, y en lo esdevenidor en qualsevol part del mon per qualsevols rahons, drets, títols, y causas; Deix y atorch á dita Eulalia Massó y Llinás ma germana, y marmessora, instituint aquella á mi hereva universal á totes las voluntats liberament fahedora.

Fas memoria que trobantme altres dels marmessors del R[evere]nt D[o]ⁿ Joan Valls, y Cendra P[re]b[e]re y Beneficiat que fou de dita Parroquial Iglesia de Nostra S[eñ]o^{ra} del Pi, com a tal marmessor cobri diferents quantitats, y he quedat divent sinquanta quatre pesas de vuyt de una lliura vuyt sous cada una las quals vuy sian pagadas de mos bens.

Axi mateix fas memoria que lo q[erid]^o D[on]^t Anton Cassani [HouS. PubS.] de Barña per cent fins me deixá gracios ament setse lliuras setse sous, que encara que es veritat que no servien per mi come ll matteix ja ho sabia, no obrant havent las ja abonadas vull y es ma voluntat que aquellas de mos bens sian pagadas al heréu, y successor de dit q[erid]^o Anton Cassani.

Ho menos fas memoria que estich divent a Joan Llusachs Fuster ciutedá de Barña trenta set lliuras moneda Barcelonesa á saber es vint y cinch lliuras á cumpliment de aquellas sinquanta que prometi donar en dos á Francisca Llusachs y Pujol ma naboda, quant contractá matrimoni ab dit Joan Llusachs, y las restans dots que dit Joan poch temps ha me deix á gracios ament las que vull sian pagades de mos bens

Item per quant me trobo fer, y prestar á la R[evere]nt Comunitat de P[re]b[e]ras de S[an]t Jaume Apostol de la present ciutat un censal de preu cent setanta lliuras, y penció vuyt lliuras deu sous, lo qual fora ja lluhit á no haverme sobre vingut de esta part de mes de sis anys una feridura que me ha impedit lo poder continuar ma residencia y empleo, y de dit censal se trova fermansa Anton Pujol Fuster ciutedá de Barña mon cunyat, y no sia just que del que no tingué ningún benefici, mes que ferme esta mercé prega ocasionarli algún perjudici. Perço vull y esma voluntat que immediatament de seguida ma mort, sia venuda la part de mos bens, que será necessaria per sa llució, y extinció de dit censal y paga de las pencias que de aquell aleshores se estarán divent per aque de esta manera dit Anton Pujol quede libre de dita obligació com y tambe las demás quantitats sobre expressadas.

Revocant, cassant, y annullant ab lo present meu testament tots y qualsevols altres testaments, eo especies de ultima voluntat permitins lo die present fets, y fetas en poder de qualsevols horaris, encara que en aquells, y aquellas hi hagués qualsevols paraulas derogatorias de las quals ab lo present no degué fer expressa menció per quant de aquellas me penit, y vull que lo present meu testament a tots los altres prevalega.

Aquesta es la mia última, y darrera voluntat, la qual vull que valega y valer ha ja per dret de testament, é sino valia, ó valer no podía per dret de testament, almenys vull que valega, y valer haja per dret de codicil testament [nuneu patiu], o per aquella Especie de ultima voluntat que millor de dret valer, y tenir podrá.

De la qual mia testamentaria disposició lo oblit meu seguit vull ne sian fetas, y donadas tantas copias, y tresllats quants, y quantas demanadas ne serán per lo hereu Llegataris, y demás de qui será interés, substancia del fet en res no mudada

Fet y firmat fou lo present meu testament en la p[rese]nt ciutat de Barña, y en un dels quartos de la casa de la propia habitació de dit testador vuy que contam als

vint y nou días del mes de Juny any de la Nativitat de nostre S[eño]^r. Deu Jesuchrist de mil set cents quaranta y vuyt Sen[ñ]yal de mi Pau Llinàs P[re]b[e]re testador demunt dit que lo present meu testament lloho, aprovo, ratifico y confirmo.

Testimonis cridats y per boca propia de dit R[everen]t testador â la firma de son testament pregats son Joan Batista Pujol clergue, y Jaume Clavera Jove Mestre de Casas en Bar[celo]na habitants.